

искахъ волѣхъ за три мѣсеца отсѣ тѣлвѣ,
което разумѣва ся, ще ся проточи до
скончаніето на живота ми. Поискахъ, то
естъ, да ся оттеглѣхъ прѣди тя да мя от-
прати; това е философія. Бѣди прочее
и ты разуменъ и философъ, като мене.
Да не щешъ да знаешъ за неѣхъ. А ле-
сно щешъ намѣри и ты нѣкоѣхъ женѣхъ дру-
гѣхъ която да може да тя утѣши. И туй
като каза изсмѣ ся.

— Е; какъ мыслишь ты, извыка Вол-
скый, графинята непрѣмѣнно ще ся оже-
ни ли за князя Рѣшина?

— А че кой може да ѣхъ въспрѣ?

— Азъ. И показа му прѣстенътъ, кой-
то носеше на малкыйтъ си прѣстъ, на
дѣвѣхъ рѣхъ.

— Какво значи това? казва му док-
торътъ.

— Туй е прѣстенъ който струва два
фрайга, но който е за мене скѣпоцѣн-
нѣйшій. Измакнѣхъ го отъ прѣстътъ на
графинѣхъ въ послѣднѣхътъ ноцъ, малко
прѣди да ся отървемъ единъ отъ дру-
гый. О, безуміе!

— Ще каже че и ты си ѣ далъ другъ
нѣкой по-скѣпъ и елмазень, както е о-
бычайно. Но тозъ прѣстенъ струва ми ся